

HỘI THỨ BA MƯƠI
GIẢ BÁN MỈ DÒ LA ĐỘNG TĨNH

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi đáp:
- Kỳ hơn nữa có cả hòa thượng phái Thiếu Lâm trà trộn vào Hội Võ Quán, thế mà chúng ta ở trong ấy không nhìn thấy một nhà sư nào. Dĩ nhiên hòa thượng đã cải trang.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nhất định không sai!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm đều có người trà trộn vào Hội Võ Quán mà lại cải trang thì e rằng họ có dụng ý gì?

Lôi Phi gật đầu nói:

- Nhất định là thế! Tăng lữ chùa Thiếu Lâm làm việc gì cũng đường đường chính chính, ít khi giả mạo cải trang. Phen này họ hóa trang trà trộn vào Hội Võ Quán dĩ nhiên phải có nguyên nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh là người biết nhiều hiểu rộng có thể đoán được cử động của hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm là có dụng ý gì chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hiện giờ tình thế chưa hoàn toàn rõ rệt. Phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm cho người lẻn vào Hội Võ Quán hoặc giả để nghe ngóng cử động về cuộc anh hùng đại hội. Có khi vì Lý đệ công bố bức thư của Hàn Đào mà người ta đến dò la. Nói tóm lại tình trạng thành Kim Lăng hiện nay sắp xảy cuộc phong ba. Trường biến cố này đang âm thầm nung nấu, hiện giờ chưa thể đoán chắc vì nguyên nhân gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Theo nhận xét của Lôi huynh liệu Giang Nam Song Hiệp đã phát giác tình thế khác thường này chưa?

Lôi Phi đáp:

- Bọn chúng đến hấp tấp lại lật đặt ra đi thì dĩ nhiên đã phát giác những điều khác lạ. Ít nhất họ đã nhìn thấy có rất nhiều nhân vật lạ mặt. Hai tên đó giáo quyết đa nghi, tất đề cao cảnh giác rồi, nên mới cáo thoái một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh dự đoán thì phản ứng và hành động của Giang Nam Song Hiệp sẽ ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Cứ tình thế hiện tại mà nói thì chúng không ra ngoài hai đường lối. Một là án binh bất động, bố trí thêm nhiều tai mắt điều tra cho biết sâu xa vấn đề. Điểm này đòi hỏi một tính nhẫn nại rất lớn. Hai là chúng phái bọn thuộc hạ ngấm ngầm bắt bọn người khả nghi để tra hỏi cho đủ chứng cứ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh thử tính xem Giang Nam Song Hiệp còn hành động gì khác nữa?

Lôi Phi đáp:

- Có khi họ theo một trong hai đường, có khi họ hành động cả hai cách một lúc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nên tạm thời nhẫn nại, lắng nghe biến chuyển.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu lên nói:

- Trong lòng tiểu đệ có một điều cần nói rõ với Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không có ý tranh giành bá chủ võ lâm, dương danh thiên hạ mà chỉ nhất tâm báo thù, giết được Song Hiệp đem đến tế trước mộ phần gia phụ rồi lập tức lui khỏi giang hồ.

Lôi Phi lắc đầu cười nói:

- Cái đó không được đâu?

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại không được?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Lý đệ dường như không phải nhân vật hưởng thú lâm tuyền, chẳng tài nào thoát khỏi vòng thị phi trong võ lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Có thể là Lôi huynh chưa tin lời tiểu đệ.

Lôi Phi nói:

- Con người đã bị lôi cuốn vào chốn giang hồ mà muốn thoát ly đâu phải chuyện dễ.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó đối với người ta kia, còn tiểu đệ không ham muốn danh trục lợi thì dĩ nhiên chẳng có cái chi ràng buộc.

Lôi Phi cười nói:

- Dù cho Lý đệ không bị danh lợi ràng buộc, song vẫn chẳng thể thoát được những mối nhân tình cùng đạo nghĩa làm cho vương váu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ vào chốn giang hồ đi đâu cũng chỉ một mình, hành động riêng rẽ là cố gắng tránh khỏi những mối ân oán ở đời không để liên lụy vào mình.

Lôi Phi chậm rãi hỏi:

- Liệu Lý đệ làm được thế chẳng?

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn đáp:

- Tiểu đệ đã mấy phen hành động đều được cả, chỉ có lần này mới nhờ tới Lôi huynh giúp đỡ...

Lôi Phi tùm tùm cười ngắt lời:

- Ngoài tiểu huynh không kể, e rằng Lý đệ còn có mối liên quan tới nhiều người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ai đâu?

Lôi Phi hỏi lại:

- Khi Lý đệ bị hãm trong Phương gia đại viện tất có người ám trợ, đúng vậy không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể!

Lôi Phi hất hàm hỏi:

- Người đã ngấm ngầm cứu Lý đệ, Lý đệ có nhớ ơn người ta không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải ân oán phân minh.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tử họ gặp tai nạn, Lý đệ làm ngơ được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ phải thẳng thắn đứng ra cứu trợ.

Lôi Phi lại hỏi:

- Còn một chuyện nữa là ông già thẳng thắn đứng ra chứng thực bút tích của Hàn Đào rồi bị giết, Lý đệ nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ rất làm áy náy về vụ này.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tử con ông già đó gặp nạn, Lý đệ có cứu viện không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đó là một nghĩa cử, khi nào tiểu đệ lại lùi bước.

Lôi Phi nói:

- Thế thì đúng rồi! Lý đệ mới vào giang hồ có mấy tháng mà đã dính líu đến bao nhiêu chuyện ân oán. Bên này phải đứng ra viện trợ, bên kia theo nghĩa lý không từ chối được mà đòi thoát ly khỏi chốn ân oán giang hồ ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Sự thật Lôi huynh nói rất đúng lý. Ân oán giang hồ khác nào màng nhện, ai đã dính tay vào khó lòng thoát được.

Lôi Phi tủm tủm cười nói:

- Tiểu huynh ưa những môn tạp học. Vì thế ngoài kỹ thuật ăn trộm, còn học bói toán và hiểu sơ qua Ma Y tướng pháp. Theo tướng học mà tiểu huynh biết rất nông cạn cũng đã nhận thấy Lý đệ không phải là nhân vật mai danh ẩn tích chốn lâm tuyền. Tiểu huynh e rằng mai đây khắp chốn giang hồ loạn lạc toi bời sẽ lôi cuốn cả Lý đệ vào đó.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Lý đệ không tin thì chúng ta thử chờ coi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu huynh học nhiều thứ vụn vặt, bốn chục năm trời chạy khắp đó đây để tìm hiểu thế sự, không muốn gây thù kết oán trên chốn giang hồ thị phi. Thế mà lần này ngược lại đường lối thông thường, gây nên cừ hận với Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này kể ra không dính líu gì đến y, mà chính y lại tự khoác vào mình.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Sao Lôi huynh lại tự dẫn mình vào trường thị phi làm chi?

Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Vì thực lực của Giang Nam Song Hiệp cực kỳ lớn lao, nên tiểu huynh muốn thử sức với họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Còn nguyên nhân thứ hai nữa...

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi ngay:

- Nguyên nhân nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh coi thấy rõ Lý đệ là một nhân vật sau này dính líu rất nhiều đến chuyện thị phi trong võ lâm, liền tính chuyện kết giao với Lý đệ cho hiểu biết rộng thêm về mấy trường nhiệt náo.

Lý Hàn Thu nhú cặp lông mày nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ e rằng tâm nguyện của Lôi huynh khó được thỏa mãn.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì tiểu đệ bản tính không quen quần đấu, và chỉ mong hành động một mình trong công cuộc báo thù cho song thân.

Lôi Phi nói:

- Đối với kẻ thù khác thì Lý đệ nói thế còn có thể được, nhưng đối với những nhân vật như Giang Nam Song Hiệp, thuộc hạ đầy rẫy, tai mắt khắp nơi thì dù Lý đệ có phép thần thông như Đại La Kim Tiên cũng khó lòng lấy sức một người để chọi với hàng trăm cao thủ võ lâm.

Lý Hàn Thu ngơ ngác, ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi nói tiếp:

- Lý đệ không cầu cạnh người ta viện trợ đã đành, nhưng người có tâm nguyện trợ lực Lý đệ, tưởng Lý đệ không nên từ chối.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Tỷ dụ những nhân vật như Lôi huynh mà giúp tiểu đệ...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tiểu huynh nghĩ rằng sức một người không thấm tháp vào đâu. Chúng ta cần kiếm thêm mấy tay trợ thủ khác nữa mới được.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Lôi Phi cười mát nói:

- Chúng ta hãy nghỉ một lúc cho tinh thần thư thái để đêm nay còn đi coi động tĩnh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Nơi nào nhiệt náo thì đi. Lý đệ cứ theo tiểu huynh là được.

Lý Hàn Thu thấy y là người biết nhiều hiểu rộng, mưu trí hơn đời, chàng không muốn hỏi nữa, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Tối hôm ấy Lôi Phi kêu nhà hàng lấy ít đồ ăn uống cho mau xong, rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta lại thay hình đổi dạng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cải trang thành người khác hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Chúng ta giả làm người bán mì.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hóa trang thành người bán mì để làm gì?

Lôi Phi khẽ đáp:

- Hội võ quán chủ hiện thời không ở trong Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y ở đâu?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ điều tra của tiểu huynh thì dường như hiện nay Hội võ quán chủ là một nhân vật rất trọng yếu hoạt động ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Chúng ta hóa trang làm người bán mì với mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ ở của Hội võ quán chủ chung quanh phòng bị rất nghiêm mật, chỉ có lão bán mì ở đây mười mấy năm ngày nào cũng vào được. Lão bán mì có thêm một kẻ giúp việc. Vậy chúng ta hóa trang làm hai người ấy là đúng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chính lão ta thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhất thiết sẽ do tiểu huynh sắp đặt. Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi đến Kim Lăng chưa được bao lâu mà đã quan sát được đến cả những điểm vi tế, chẳng chỗ nào y không thuộc lòng, thật ít người bì kịp.

Lôi Phi thu dọn qua loa rồi rào bước đi ra. Lý Hàn Thu theo sau, ra khỏi phạm điểm đi vòng vèo tiến vào một ngõ hẻm.

Nơi đây toàn nhà tranh vách đất lụp xụp của bọn dân nghèo. Lôi Phi đi tới một căn nhà giậu tre liền đẩy cửa bước vào.

Một lão già mặc bào lam đang ngồi trong nhà cầm đọc tẩu hút thuốc.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Lão trượng đã sắp gánh hàng xong chưa?

Lão già đáp:

- Xong cả rồi! Hai vị muốn xơi trước một bát phải không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ muốn điều đình với lão trượng một việc.

Lão già hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi thò tay vào bọc móc ra một đỉnh bạc nói:

- Đỉnh bạc này để trả tiền lão trượng đêm nay, bọn tại hạ mượn gánh mì của lão trượng.

Lão già nhìn đỉnh bạc hỏi:

- Một gánh mì làm gì hết nhiều tiền thế?

Lôi Phi hỏi lại:

- Người giúp việc của lão trượng đâu rồi?

Lão già đáp:

- Y đang rửa bát chén trong bếp.

Lôi Phi điểm lẹ vào huyết mạch lão già nói:

- Lão trượng hãy nằm nghỉ một lúc.

Y lại vào bếp điểm huyết người phụ việc của lão. Hai người đôi lấy y phục của lão bán mì cùng người phụ việc xong tắc đèn, gánh mì ra khỏi lều tranh.

Lôi Phi vừa đi vừa khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ phải nhớ hiện giờ chúng ta là người bán mì thì đối với ai cũng cần hòa nhã.

Lý Hàn Thu gật đầu cất bước đi theo.

Lôi Phi đã ngấm ngầm theo dõi đường lối mà lão bán mì thường đi qua, bây giờ cũng theo đường lối ấy.

Đến canh hai, y quanh vào một cái ngõ lớn vắng vẻ tịch mịch.

Lôi Phi khẽ dặn:

- Lý đệ! Chúng ta vào đến nơi cư trú của Hội võ quán chủ rồi đấy. Lý đệ phải cẩn thận một chút.

Lý Hàn Thu gật đầu tiếp tục đi theo sát Lôi Phi.

Ngõ này vắng vẻ nhưng khá rộng. Hai bên toàn nhà cao lớn. Hiển nhiên đây là nơi trú ngụ của hạng người cao thượng trong thành Kim Lăng.

Lôi Phi gánh mì đến trước cổng lớn sơn đỏ ở tòa nhà thư năm thì dừng lại.

Hai người vừa dừng bước, cánh cổng lớn kẹt mở.

Một đại hán võ phục đen lạng người ra xua tay nói:

- Đêm nay không được bán hàng ở đây.

Lôi Phi làm bộ kinh ngạc nói:

- Lão phu bán mì ở đây đã mười năm chưa hề phạm tội với đại gia. Nhà lão phu mấy miệng ăn chỉ trông vào gánh hàng để sống. Nếu ế hàng không bán hết thì ngày mai thật nguy to. Lão phu lấy đâu ra tiền ăn xài cho gia đình.

Y nói toàn tiếng thổ âm Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Tài ba Lôi Phi ít người bì kịp. Mới có mấy ngày ở Kim Lăng đã học ngay được thổ ngữ nơi đây.

Bồng thấy đại hán áo đen lắc đầu hỏi:

- Mỗi đêm ngươi bán gánh mì này được mấy lạng bạc?

Lôi Phi đáp:

- Lão phu vốn liếng ít, mỗi đêm bán bắt quá được vài ba tiền, làm gì có hàng lạng bạc.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi! Bây giờ thế này. Ta cho lão một lạng bạc để đền bồi tiền hàng khỏi thiệt thòi. Đêm nay đừng bán nữa về nghỉ sớm đi.

Lôi Phi nói:

- Thịnh tình của đại gia lão phu xin thâm tạ. Có điều lão phu mười mấy năm nay bán hàng theo một đường cố định, khách hàng chiều cố đã quen. Đêm nay mấy vị không được ăn mì của lão phu e rằng chẳng được vui lòng rồi từ đây khó mà bán mì cho các vị đó nữa. Như vậy nồi cơm của gia đình lão phu không giữ vững được. Nay đại gia có cho một vài lạng bạc, song ngày tháng lâu dài. Một năm 365 ngày, mỗi bữa đại gia có cho lão phu tiền bạc mãi được đâu.

Đại hán tức giận nói:

- Lão già con khỉ này rắc rối thật!

Lôi Phi nói:

- Lão phu thiệt không dám rắc rối với đại gia.

Đại hán lạnh lùng hỏi:

- Hay là lão không muốn sống nữa?

Lôi Phi nhắc gánh mì lên nói:

- Trời ơi! Người cùng khổ thật khó độ qua ngày.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi đành thế này vậy. Người gánh hàng ra đầu cổng mà bán, không được vào gần đây.

Lôi Phi dạ một tiếng, quảy gánh hàng đi thẳng vài bước, không dừng lại ở hành lang.

Lúc này chiều trời đột nhiên biến đổi. Gió lạnh nổi lên rồi đột nhiên đổ mưa rào.

Lôi Phi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Khổ quá nhỉ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Càng hay!

Lôi Phi nói:

- Nhất định đêm nay có việc nghiêm trọng. Chúng ta thử chờ coi.

Lôi Phi chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng vó ngựa lộp cộp vọng lại.

Bốn con tuấn mã chạy như bay tới nơi.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đứng co ro vào một góc giả vờ rét không chịu nổi, nhưng vẫn ngấm ngầm chú ý nhìn bốn người cỡi ngựa.

Ngọn đèn khêu lên, Lôi Phi và Lý Hàn Thu nhìn rõ hai người đi trước mặc áo màu nguyệt bạch. Lưỡng quyền nhô cao, mặc gầy hốc hác không đáng hai lạng thịt. Cặp lông mày chữ bát coi như người chết rồi mới hoàn hồn.

Bốn con ngựa lao rất mau. Lý Hàn Thu và Lôi Phi mới ngấm được hai người đi trước, còn hai người đi sau chưa kịp nhìn rõ mặt thì ngựa đã vọt qua. Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy bốn con ngựa chạy thẳng vào tòa nhà lớn của Hội võ quán chủ.

Cánh cổng mở ra rồi đóng lại ngay sau khi bốn người lướt qua khỏi.

Lôi Phi ngừng trông chiều trời nói:

- Lý đệ! Chúng ta nên về thôi.

Y gánh mì lên đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta chỉ coi một chút như vậy rồi đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chỉ muốn chứng thực một việc thì đã chứng thực được rồi. Dĩ nhiên không cần ở lại nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chứng thực việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh muốn chứng thực xem bọn họ là hạng người nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có vậy mà Lôi huynh đã chứng thực được rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Chứng thực xong rồi. Bốn người vừa rồi là những nhân vật trọng yếu, nhất là hai người mặc áo nguyệt bạch đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Hai người đó đều là nhân vật nổi danh ư?

Lôi Phi hỏi lại:

- Lý đệ chưa thấy y đã đánh, chẳng lẽ lại chưa nghe danh hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu chỉ có một mình, nên biết rất ít chuyện giang hồ.

Lôi Phi đáp:

- Chẳng lẽ Lý đệ chưa nghe đến tên Đoạt Hồn Song Sát bao giờ ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa từng nghe qua.

Lôi Phi cười mát nói:

- Họ là những nhân vật nổi tiếng ma đầu hạng nhất trong võ lâm đương kim. Trên chốn giang hồ ai nghe danh chúng cũng sợ vỡ mật.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lạ ở chỗ sao Hội võ quán chủ lại đi cầu kết với Đoạt Hồn Song Sát này.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất gấp vội lại.

Lôi Phi im tiếng không nói nữa, thùng thảng gánh mì vào một bên đường rồi dừng bước. Y đưa mắt nhìn ra thì thấy hai đại hán võ phục đeo đao hấp tấp chạy tới gần chặn trước mặt.

Lôi Phi ngừng đầu lên nhìn đại hán một cái rồi hỏi:

- Hai vị đại gia muốn ăn mì chẳng?

Hai gã đại hán đeo đao lạnh lùng đáp:

- Ăn hay không ăn chưa cần nói tới. Lão thử làm bát mì để chúng ta coi thử tài nghệ xem sao?

Lôi Phi làm bộ lật đật nấu hai bát mì. Động tác của y rất là thuần thục.

Chỉ trong nháy mắt bát mì nóng bốc hơi ngùn ngụt đã đặt trước hai người.

Đại hán bên tả bung bát mì lên ăn trước một miếng nói:

- Mì này ăn được đấy!

Gả thò tay vào bọc móc ra hai đồng tiền đồng đặt xuống mặt gánh hàng rồi trở gót đi luôn.

Lần này Lôi Phi không nói gì nữa, quảy gánh mì lên về thẳng nhà lão già.

Y tiến vào căn lều tranh đặt gánh mì xuống, tắt đèn lửa đi. Y chờ một lúc lâu chừng ăn xong bữa cơm mới vỗ vào người lão bán mì tên giúp việc để giải khai huyết đạo cho họ. Đoạn y cảnh cáo thầy trò lão già phải giữ kín câu chuyện, nếu tiết lộ ra ngoài là mang vạ sát thân.

Đoạn y cùng Lý Hàn Thu len lén đi ra trở về khách sạn.

Lý Hàn Thu trong lòng đầy mối nghi ngờ. Chàng định về khách sạn rồi sẽ hỏi.

Ngờ đâu Lôi Phi vừa bước vào khách sạn đã ra nghiêm lệnh:

- Bất luận việc gì, chúng ta cũng để đến sáng mai sẽ bàn. Bây giờ mệt lắm rồi, hãy làm một giấc đã!

Y nói xong vùi đầu mà ngủ.

Lý Hàn Thu biết rõ không phải Lôi Phi mệt, sở dĩ y nói vậy tất có nguyên nhân, chàng cũng lên giường nằm nhắm mắt rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Lý Hàn Thu tỉnh dậy thì ngày đã sáng bạch.

Lôi Phi dậy trước, y đang ngồi nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi dậy nói:

- Giác ngủ ngon quá! Ngủ rồi chẳng biết trời biết đất gì nữa.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Lý đệ! Dường như Lý đệ có nhiều chuyện muốn nói thì bây giờ nói đi!

Lý Hàn Thu ngừng đầu đưa mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Là thiệt?

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì?